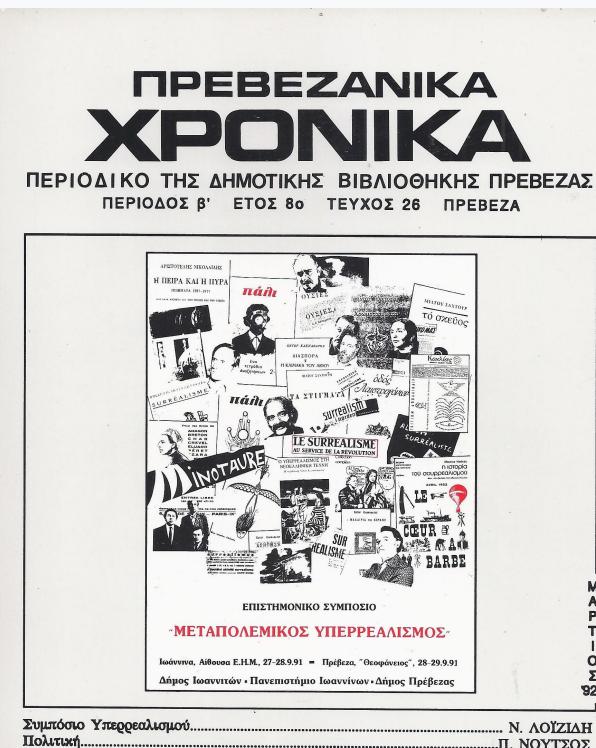

Πρεβεζανικά Χρονικά

No 26 (1991)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 26 (1991)

Δελφίνι κι άνθρωπο δεν χώριζες...

Θωμάς Μανόπουλος

Copyright © 2022, Θωμάς Μανόπουλος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0](#).

To cite this article:

Μανόπουλος Θ. (1991). Δελφίνι κι άνθρωπο δεν χώριζες. *Πρεβεζανικά Χρονικά*, (26), 105–118. Recuperado a partir de <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/31344>

Δελφίνι κι άνθρωπο δεν χώριζες...

του Θωμά Μανόπουλου

Το θεριό που σπκώθηκε από τα έγκατα της θάλασσας σαν τώρα το θυμάμαι.

Αδάμαστο κορμί πελώριο, διάστικτο από μικρούς καθρέφτες, ένα ουράνιο τόξο που εμφανίστηκε μέσ' τη νύχτα κι εγώ μικρό παιδί ήμουν, πρωτόμπαρκος στο καΐκι του μπάρμπα μου του Τραμουντάνα.

Ήταν ακριβώς τη σπιγμή που ετοίμαζα το μπειόνι μιάς που αυτός δόδωνε τη σαρδελομάνα στο τελευταίο αγκρίστρι του παραγαδιού.

Περίμενε ώσπου να τεντώσει η μάνα του παραγαδιού και παίρνοντάς το από τα χέρια μου τα έριξε στο νερό.

Δεν πέρασε παρά ένα δευτερόλεπτο, η θάλασσα άνοιξε σαν καταπακτή κι από μέσα της εκπινάχτηκε ένας τεράστιος δύκος που ορθώθηκε στην πλώρη ξεφυσώντας. Με δυο τεράστια μάπα μας κοίταξε κι έβγαλε κραυγή μεγάλη, στεναγμό γιγάντιο και μπρός στα εκπληκτά μάτια μας ξαναβούτηξε στα μαύρα νερά. Ο μπάρμπας μου ψιθυριστά με πρόσταξη να βγάλω τα σωσίβια από την πλώρη και να ξαπλώσω μπρούμπτα.

- Κρατήσου καλά στη θηλιά του καταρπού μου φώναξε πιο δυνατά και γω πάρα θάρρος και τον ρώτησα.

- Τι ναι τούτο το θεριό Μπαρμπούλη κι αυτός με συλλογή απάντησε.

- Θεριό μεγάλο είναι αλλά δεν το χω ματαδεί.

Μπουσουλώντας έφτασα στην πλάρη και τράβηξα τα σωσίβια. Καθώς φορούσα το δικό μου κοίταξα προς τη μεριά των βουνών που έμοιαζαν να πάραν φωτά οι κορφές τους. Ένα τεράστιο κόκκινο φεγγάρι ξεμύτισε κι έκανε τα ήσυχα νερά ν' ανατριχιάζουν, δυο μικρά σύννεφα στο πλάι του έπαιζαν τραμπάλα. Γύρισα κατά την πρύμνη γιατί άκουσα θόρυβο από τους μεντεσέδες της κασέλας. Ο μπαρμπα-Τραμουντάνας έβγαλε από εκεί το δόπλο με τη δελφινιέρα και το ακούμπτος στο καπάκι της μπχανής. Δεν είχε περάσει παρά ελάχιστος χρόνος από την πρώτη εμφάνιση του θαλασσινού τέρατος κι δεν ξεναστκώθηκε μπροστά μας ο τεράστιος μαύρος δύκος που ήταν διπλάσιος απ' αυτόν του σκάφους παρ' ότι μου είχε περάσει η πρώτη έκπληξη, ένοιωσα την ανάσα να μου κόβεται και το κορμί μου να καταρρέει.

Πάνω μας έπεφταν σα καταρράκτες τα νερά που παράσερνε στην ανάληψή της αυτή η σκοτεινή και παράλογη δύναμη. Στάθηκε δεν ξέρω πόση ώρα μπρος μας και εξέταξε με προσοχή εμένα και το Μπάρμπα.

Δυο μάτια γεμάτα θάλασσα φουρτουνιασμένη, έτοιμα να μας παρασύρουν στα έγκατα του βασιλείου τους.

Ο Μπάρμπας μου ο Τραμουντάνας δε σήκωσε το χέρι να πάρει το νιουφέκι σα μαγεμένος, με μια περίεργη φλόγα στα μάτια σα να 'χε ανακαλύψει ένα φοβερό μυστικό έβγαλε κραυγή πνιγμένη στη συγκίνηση.

- Γεια σου Μπέμπη, γειά σου μωρό μου, πρόλαβε να πει και από τον σκοτεινό δύκο ξέφυγε ένας αναστεναγμός πριν χαθεί απ' τα μάτια μας.

Ενθουσιασμένος ο Τραμουντάνας ανέβηκε πάνω στη μπχανή, γέλαιγε και το σκάφος τραντάχτηκε καθώς τράβαγε το σκοινί της μαίστρας.

- Ω θεούλη μου, είδα το Μπέμπη είπε και μ' ένα φαρδύ χαμόγελο απευθύνθηκε σε μένα λέγοντας:

- Είναι ο Μπέμπης, είναι ο Μπέμπης, μη φοβάσαι και έπιασε τα μουστάκια του σα να μη το πίστευε κι ο ίδιος.

Στο μεταξύ φούσκωσε ο φλόκος και η μαίστρα από το νυχτερινό Γραίο που χώθηκε σα μωρό στη φασκιά του. Το σκάφος μας πήρε πορεία προς τα νησάκια και από μακριά μας ακολουθούσε παίζοντας και ξεφυσώντας ο Μπέμπης. Ταξιδέψαμε με τη συντροφιά του κοντά ένα μίλι κι ύστερα ο Μπέμπης χάθηκε στο πέλαγος. Περάσαμε τον Κέφαλο, ένα παράξενο βράχο που εξείχε από τη θάλασσα και κατευθυνθήκαμε στη Γελάδα. Μπήκαμε ήσυχα σ' ένα μικρό λιμανάκι που είχε φτάξει μόνη της

η θάλασσα και ρίζαμε άγκυρα. Ο Μπάρμπας μου σβέλτια μάζεψε τα πανιά, έβαλε κοδέτες στο σκάφος πρύμα πλώρα και με ταχύτητα που δεν ήταν για την πλικία του έστρωσε τις κουρελούδες για ύπνο.

Ήμουν ανήσυχος και η περιέργειά μου είχε φουντώσει, κοιτώνα κατά τη μεριά που χάθηκε ο νυχτερινός επισκέπτης και δεν είχα δρεξη να κοιμηθώ.

- Ο μπάρμπας με σκέπασε όλος φροντίδα και με ρώτησε απαλά.

- Σκέφτεσαι το Μπέμπη;

- Τα μάτια του Μπαρμπούλη ήταν ψιομάτα παράπονο, κι ο στεναγμός του ...

Δε μίλησε ο γέρος μόνο κοίταξε στο βράχο που γουργούριζε ένα αγριοπερίστερο κι από κάτω ένα αγριοκούνελο έτρωγε τα αρμυρίκια που ήταν φυτρωμένα στις σκισμές.

- Δεν θέλεις να κοιμηθείς, έτσι δεν είναι; ρώτησε ο Τραμουντάνας κι έβγαλε από τον κόρφο του τη σακουλίτσα με τον καπνό και το τσιγαρόχαρτο. Έβγαλε το φάθινο καπέλο και πριν ανάψει το τσιγάρο έστρωσε με τα δάχτυλα τα παχειά του μουστάκια.

- Βέβαια ήταν ο Μπέμπης είπε και κάθησε βολικότερα στα πλαϊνά του σκάφους.

- Ήταν ο Μπέμπης σίγουρα, ξανάπε κι άρχισε τη διήγησή του ...

Πρίν πολλά χρόνια στο Μάζωμα κονιά στο ποτάμι, ζούσε ο Ξιφιός. Ήμενε σε μιά καλύβα από παπύρια και ρεμπάκια που την είχε φτιάξει πάνω σε πασάλους μέσα στη θάλασσα. Άνθρωπος σκληρός, αμίλητος που χειροτέρεψε όταν έκασε τη γυναίκα του πάνω στη γέννα του γιου του, του Γλαύκου. Άντρας ψημένος και χεροδύναμος, αργασμένος απ' όλους τους καιρούς, που κουμαντάριζε μόνος του δυο βάρδιες τις χελοβραδιές. Μια δουλειά που ζητάει τουλάχιστον έξι νοματαίους για να φέρουν γύρα τους βολκούς που δύο και γεμίζουν και κινδυνεύουν να σκάσουν τα κέλια. Η μόνη αδυναμία του Ξιφιού και ο μόνος άνθρωπος που καλμάριζε τη σκληράδα του, ήταν ο γιος του ο Γλαύκος. Ήταν που ένοιωθε μάνα και πατέρας γι' αυτόν μιας και από τη σπιγμή που γεννήθηκε αυτός τον ανάθρεψε. Κι ο μικρός γινόταν επιδέξιος κι ακούραστος σαν τον πατέρα του, ίδιος θα λέγες αν τόν έβλεπες και μόνο ο πατέρας καταλάβαινε πως του γιου του του λέπε ένα βασικό για τη ζωή του ψαρά, έβλεπε ξεκάθαρα ο Ξιφιός πως του λέπε η σκληράδα. Και όχι μόνο αυτό. Ο Γλαύκος α-

γαπούσε διπλά αγαπούσε τρελά, παράφορα. Ένα χάραμα φθινοπώρου είχαν καλάρει τα δίκτυα για μπαρμπούνια και κουτσουμόνια, το φεγγάρι ήταν στη χάση του κι από βραδύς ο νοπάς που φύσαγε έφερνε στον κόλπο νερά σα ποτάμι. Όλα τα σημάδια έδεικναν πως εκείνο το πρωινό θα είχε καλή ψαριά. Ο Ξιφίδης είτε γιατί λαμάργυσε είτε γιατί φοβήθηκε μην έρθουν στη θέση του κι άλλοι ψαράδες, έριξε δλα του τα δίκτυα στο καρτέρι. Είχε φέξει για καλά δια το Ξιφίδης σκούντηξε το Γλαύκο για να σπικωθεί. Ο ίδιος είχε κιδλας φορέσει τις ολδσωμες μπότες κι ετοιμαζόταν να φορέσει το αδιάβροχο δια το χαλασμό που ερχόταν από τη μεριά που ήταν το βαθύ λούκι του κόλπου. Για μια σπιγμή έμεινε να κοιτά τους εκαποντάδες γλάρους που πετούσαν διακτικά κράζοντας σαν πολεμιστές κι από κάτω τους ένα κοπάδι δελφίνια κατευθύνονταν με ταχύτητα πρός τις σημαδούρες που ήταν τα δίκτυα. Ο Γλαύκος σπίκωσε την άγκυρα και ο Ξιφίδης πετώντας το αδιάβροχο έβαλε μπροστά τη μηχανή βλαστημώντας τα στοιχειά της θάλασσας.

- Κάτσε στην πλάρη, φώναξε στο γιο του και φουλάρισε τη μηχανή.

Η μικρή βάρκα πετάχτηκε σκεδόν πάνω από τη θάλασσα σα να τη κτύπησε αστροπελέκι και ο Ξιφίδης ανυπόμονα δάγκωνε τα δάχτυλά του απ' τη λύσσα.

Δεν πρόλαβε τα δελφίνια.

- Σατανάδες, σατανάδες τα φώναζε κι αυτά αδιάφορα ανεβοκατέβαιναν από την επιφάνεια στο βυθό κομμαπάζοντας τα δίκτυα. Ό,τι περίσσευε, τα άρπαζαν οι γλάροι που δεν έχαναν ευκαιρία να μη μαλώσουν.

Παρ' ότι ο Ξιφίδης γνώριζε τι είχε γίνει στο βυθό, δια τα δρκισαν με το ράουλο να σπικώνουν τα δίκτυα ο Ξιφίδης άφρισε απ' το κακό που έβλεπε. Ανέβαιναν τα σχοινιά με τα φελλά και τα μολύβια αλλά δίκτυ δεν υπήρχε πουθενά μόνο κάπου κάπου εμφανίζονταν μερικά κομμάτια σα κουρέλια κι αυτό εξαγρίωνε περισσότερο τον Ξιφίδη που ούρλιαζε.

- Καταραμένα, καταραμένα κι ο μικρός Γλαύκος που συμμεριζόταν τη στενοχώρια του πατέρα του κοιτούσε τα περήφανα και δυνατά δελφίνια να κάνουν τη βόλτες τους χορτασμένα και χαρούμενα.

Ο γέρο Τραμουντάνας σταμάτησε τη διήγησή του κι έβγαλε από την κασέλα ένα πάτο γεμάτο πηγανισμένους λουτσους.

- Δε θα φας μικρέ, με ρώτησε και πήρε στα χέρια

του ένα κομμάτι από μέση και το 'βαλε ορεξάτα στο στόμα του.

- Δεν έχω δρεξη, Μπάρμπα, του είπα και κοιτούσσα κατά τη μεριά που απομακρύνθηκε ο Μπέμπης.

- Αύριο να μου θυμηθείς θα 'χει γαλέους και σφυρίδα σίγουρα το παραγάδι, είπε ο Τραμουντάνας, και σκούπισε με την ανάποδη του χεριού τα παχιά κάτασπρα μουστάκια του. Ένα σευγάρι φώκιες δυο ουριές από το σκάφος κυνηγούσαν γαύρο και αθηρίνα.

- Λοιπόν, Μπάρμπα, τι έγινε παρακάτω με τον Ξιφίδιο και τον Γλαύκο;

Ο Γέρος δεν απάντησε, πήρε τη μπουκάλα με το νερό και την ήπιε ως τη μέση. Ξανασκόύπισε τα μουστάκια του κι έβαλε το πάτο και τη μπουκάλα στην κασέλα.

- Είχαμε μείνει εκεί που σήκωναν τα δίκτυα έ;
- Ναι, Μπάρμπα ...

Ο ήλιος είχε βγεί για τα καλά, τα δελφίνια με τους γλάρους από πάνω απομακρύνθηκαν. Ο Ξιφίδιος τραβούσε τα δίκτυα πάνω στη βάρκα απογοπτευμένος. Για να ξανάφπαχνε τα δίκτυα θα περνούσε τουλάκιστο μια εβδομάδα. Μια εβδομάδα γεμάτη μέρα νύχτα με τη σαΐτα να τα ξαναρματώσει. Τόσος δύμως ήταν κι ο χρόνος που θα περνούσαν τα ψάρια.

Σε οχτώ μέρες θα μπαινε το καινούργιο φεγγάρι και το πέρασμα θα σταματούσε. Αυτά σκέφτονταν ο Ξιφίδιος διαν ένοιωσε βάρος πολύ στα δίκτυα. Έμοιαζε σα να σήκωνε πέτρα ή να τραβούσε πάνω άγκυρα βαρειά.

- Κάπι σπκώνω Γλαύκο και είναι βαρύ, είπε στο γιο του και συνέχισε, πάρε καλού κακού τη δελφινιέρα.

Ο Γλαύκος πήρε τη δελφινιέρα και πήγε στην πλάτη. Από κεί είδε πόνι σπκωνόταν αργά αργά ένα μαύρο πράγμα σα μπάλα. Κουλουριασμένο στα σκοινιά που κρατούσαν τα φελλά και τα μολύβια. Και διαν έφτιασε κάτω από την πλάτη, φώναξε ο Γλαύκος.

- Κάνε κράτει πατέρα, και έβγαλε από το ράουλο το δίκτυο. Με κόπο το τράβηξε στην κουπαστή και γύρισε προς τον πατέρα του. Ο Ξιφίδιος αγριεμένος πήρε στα χέρια το τσεκούρι και κατευθύνθηκε στην πλάτη.

Ο Γλαύκος μπήκε μπροστά του.

- Μην το κάνεις αυτό, πατέρα, του είπε αποφασιστικά και δεν αναμέρισε στη νεύμα που του έκανε εξαγριωμένος ο Ξιφίδιος.

'Εκπληκτος ο Ξιφίδιος τον έπιασε απ' τους ώμους και τον ταρακούνησε λέγοντας.

- Τι έπαθες, Γλαύκο, θ' αφήσω το θεριδ που μας έφαγε;

Ο Γλαύκος για πρώτη φορά σήκωνε ανάστημα στον πατέρα του.

- Κάντο για μένα, πατέρα, του είπε και χαμπλώνυτας το βλέμμα του ψιθύρισε.

- Δεν έχω και φίλους πατέρα ...

Ο Ξιφίος αιφνιδιάστηκε οπισθοχωρώντας, δίφος το τσεκούρι και σκεφτικός γύρισε στη θέση που μάζευε τα δίκτυα.

'Ετσι γύρισε ο Ξιφίος στα λημέρια του χωρίς φάρια και δίκτυα με πεσκέσι το δελφίνι που κτυπιότανε και κοίταζε φοβισμένα το Γλαύκο που προσπαθούσε με το μαχαίρι να κόψει τα σχοινιά και το δίκτυο που ήταν σα κορδέλα στο λαιμό του.

- Έλα Μπέμπη ήσυχα του σιγομίλαγε ο Γλαύκος, ήσυχα γιατί θα σε κόψει το μαχαίρι.

Και δεν έφτανε τον Ξιφίο η στενοχώρια από τη ζημιά που του κάναν τα δελφίνια στα δίκτυα, διαν είδε το γιο του να ιδρώνει προσπαθώντας να καρφώσει τα καδρόνια για να φτιάξει την κλούβα για το δελφίνι και να μην τα καταφέρνει, πλησίασε και του είπε:

- Γλαύκο, θες να σε βοηθήσω;

Ο μικρός τα 'χασε, έβλεπε για πρώτη φορά τον πατέρα του έτσι, κι ένοιωσε να βουρκώνει. Έπεσε στην αγκαλιά του κι έκλαψε κι ο Ξιφίος του χάιδευε το κεφάλι λέγοντας:

- Νοιώθεις μοναχιά παιδί ... και ένας κόμπιος τον έπνιγε στο λαιμό.

'Υστερα έπεσαν με τα μούτρα στη δουλειά και τα ξέχασαν δλα. Έφταξαν μια τεράστια κλούβα με ξύλινες γερές βάσεις και γύρω γύρω πέρασαν συρμάτινο πλέγμα. Στο διάστημα αυτό πήγαινε ο Γλαύκος στο Μπέμπη μ' ένα κουβά νερό και τον έλουνε για να μην ξεραθεί το πετσί του. Ο Μπέμπης σε κάθε κουβαδιά που δέχονταν στο κορμί του σκιρτούσε και έβγαζε στεναγμό ανακούφισης, το μάπι του ζωήρευε.

- Υπομονή, Μπέμπη, σε λίγο θα είσαι έτοιμος, τον καθησύχασε ο Γλαύκος.

Μετά πήραν την κλούβα και την τοποθέτησαν στη θάλασσα σε σημείο που να μην βυθίζεται ολόκληρη για να μπορεί και να κολυμπάει και να μπορεί να βγαίνει στην επιφάνεια για να παίρνει τις ανάσες του.

'Έδεσαν την κλούβα σε πασάλους για να μην την παρασέρνει το κύμα κι έριξαν το δελφινάκι που το ονό-

μασε Μπέμπη ο Γλαύκος και είχε αποφασίσει να το κάνει φίλο του.

Σε μεγάλη έγνοια μπήκαν ο Ξιφίδης με το Γλαύκο, δταν είδαν τις πρώτες μέρες πως ο Μπέμπης δεν έτρωγε ψάρια που του ρίκναν.

Και δεν έφτανε αυτό, στενοχωριότανε τόσο το παιδί που δεν έτρωγε ο Μπέμπης κι ο Ξιφίδης άρχισε ν' αντισυκεί για το γιο του. Τον έβλεπε δόλη μέρα να κάθεται θλιμμένος δίπλα στην καλύβα και μάτωνε η ψυχή του.

Το δελφινάκι μαράζωνε και στεκόταν μπροστά στο συρμάτινο πλέγμα κοιτώντας το Γλαύκο.

Ο Ξιφίδης το πρωί ψάρεψε σαρδελομάνες και τις έφερε στο καλύβι, φώναξε το Γλαύκο και του εξήγησε τι θα κάνει.

- Λες να τα καταφέρουμε πατέρα, είπε ο Γλαύκος και ξεντύθηκε.

Πήρε τον κουβά με τις σαρδελομάνες και πήγε στο Μπέμπη, άνοιξε το πορτάκι και μπήκε στην κλούβα. Ο Γλαύκος έβαλε στο στόμα του τη σαρδελομάνα και πλοσίασε τη μούρη του Μπέμπη. Το δελφίνι περίεργο προσπάθησε να πάρει από το στόμα του Γλαύκου το ψάρι. Ο Γλαύκος με μια κίνηση απομακρύνθηκε με το ψάρι. Ο Μπέμπης έκανε ένα κύκλο γύρω του και αισθαπαία άρπαξε το ψάρι από το στόμα του Γλαύκου και το κατάπιε.

- Μπράβο, μπράβο Γλαύκο αυτό είναι, φώναζε σα μικρό παιδί ο Ξιφίδης πάνω από την κλούβα.

Σηκώθηκε ο Γλαύκος να πάρει ανάσα, σηκώθηκε και το δελφίνι. Έβαλε στο στόμα του το παιδί ένα άλλο ψάρι και βούτηξε. Ο Μπέμπης τον πήρε στο κατόπι, και εκμεταλλευόμενος μια νέα σκόπιμη αδεξιότητα του Γλαύκου άρπαξε και το δεύτερο ψάρι και το 'φαγε. Ήτσι άρχισε ο Μπέμπης τη νέα του ώρη τρώγοντας από το στόμα του Γλαύκου. Εύκολα έμαθε να ερμηνεύει τα προστάγματα των χεριών δταν ήταν μέσα στο νερό και τις διάφορες κραυγές έξω απ' αυτό. Ο Μπέμπης μεγάλωνε, το δέρμα του πήρε και σκούραινε, γιάλιζε σαν καθρέφτης και η κλούβα άρχισε να μικραίνει.

Ο Ξιφίδης μια μέρα πήρε απόφασην να φπάξει μια καινούργια κλούβα πο μεγάλη μια και ο Γλαύκος δεν ήθελε να αφήσει το φίλο του ελεύθερο.

'Ηταν φθινόπωρο κι ο Ξιφίδης παρ' δι την ένοιωθε τόσο καλά πήρε καδρονια της κλούβας. Τότε ήταν που ένοιωσε ένα δύνατό πόνο στην καρδιά και παρέλυσε. Στο Γλαύκο που έτρεξε κοντά πρόδλαβε μονάκα και είπε:

- Να προσέχεις το Μπέμπη, και ξεψύχησε.

Τον πατέρα του τον έθαψε ο Γλαύκος κι ώστερα απόκαμε. Ο πόνος για τον αναπάντεχο χαμό ήταν πολύ μεγάλος για τις μικρές πλάτες του. Καθόταν ώρες πάνω σ' ένα τεράστιο κορμό που είχε φέρει το ποτάμι μπρός στο καλύβι χωρίς να μπορεί να σκεφτεί.

Απέναντί του ήταν η κλούβα με τον Μπέμπη που παρ' ότι υποτικός στεκόταν πίσω από το συρμάτινο πλέγμα και κοιτούσε το φίλο του.

Σουρούπωνε δταν πήρε στα χέρια του ένα μικρό κόφτη και άρχισε να κόβει τα σύρματα που κρατούσαν φυλακισμένο το Μπέμπη.

Ο Μπέμπης δεν ήθελε να βγει και αναγκάστηκε να βουτήξει την κλούβα προς τα βαθιά νερά να του φωνάξει.

- Γεια σου φίλε μου, γεια σου Μπέμπη κια γύρισε στον κορμό με πιο βαριά τη θλίψη του.

- Πώς κάνονται οι άνθρωποι, μονολογούσε κοιτάζοντας τον Μπέμπη που απομακρυνόμενος ξεφυσσούσε κάνοντας χαρούμενους πόδους, ώσπου κάθηκε στο πέλαγος.

Η μέρα είχε σβήσει κι ο Γλαύκος δεν κουνιόταν από τη θέση του ένοιωθε μονάχος και λυπημένος. Δεν ένοιωθε το νυχτερινό γραίο που ερχόταν σιγά σιγά και γαργαλούσε την κοιλιά της θάλασσας. Το φεγγάρι είχε ξεπροβάλει από τις κορφές των βουνών δταν άκουσε τον πρώτο θόρυβο. Ήστερα πο κοντά πετάχτηκε κατακρυφα σα χρυσό σπαθί στο νυχτερινό ορίζοντα. Ήταν ο Μπέμπης που έκανε τα πο τρελά κι απίθανα παιχνίδια.

Τίποτα δεν ήταν ικανό να αποστάσει την προσοχή του Γλαύκου από τις μαύρες σκέψεις για το μεγάλο χαμό του γέροντα.

- Άντε στο καλό, Μπέμπη, φώναξε και κατευθύνθηκε προς την καλύβα με τη σκεδία. Όταν έφτασε, την έδεσε σ' ένα παλούκι κι άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλιά δταν ένας θόρυβος συνοδευόμενος από ένα χείμαρρο νερού, τον σταμάτησε. Ο Μπέμπης απογοπτευμένος από την αδιαφορία του Γλαύκου έκανε ένα πήδημα που ξεπέρνούσε τα δέκα μέτρα. Με αυτό το τρομακτικό δλμα βρέθηκε σκεδόν στη στεριά. Έμεινε σε μιά πιθαμή νερό και γρύλισε σα μωρό.

Καθώς έτρεχε προς τη μεριά του, ο Γλαύκος θυμήθηκε τον πατέρα του δταν βγήκε από την κλούβα γεμάτος χαρά που κατάφερε να ταΐσει το Μπέμπη.

- Να προσέχεις το δελφίνι, μην το πληγώσεις γιατί

από δω και στο εξής εσύ είσαι ο πατέρας κι η μάνα του μαζί.

Ο Γλαύκος έφτασε κοντά του και συγκινημένος τον αγκάλιασε.

Ένοιωθε που το δελφίνι σπαρταρούσε σα παιδί που είχε κλάψει.

- Ω μωρό μου τι θα απογίνουμε του είπε και πήρε το φκιάρι. Όλη νύχτα έσκαβε την άμμο για να φτιάξει το κανάλι απ' όπου θα μετέφερε το Μπέμπη στα βαθιά νερά. Η προσπάθεια κράτησε ως το πρωί. Στο τέλος έβαλε σε ενέργεια τα βαρούλκα κι έτσι κατάφερε να τον τραβήξει στις βάθεις. Μετά τον καβάλησε και την ώρα που ο ήλιος ξεπρόβαλε τα δυό φιλαράκια ο Γλαύκος και ο Μπέμπης έτρεχαν πάνω στα κύματα.

Έπαιξαν και γύρο τους τα χιλιάδες αγριόπαπα οι πελεκάνοι και οι νερόκοτες, πετούσαν πάνω τους σα να βγαίναν μέσ' από παραμύθι.

Για ένα μεγάλο διάστημα ο Γλαύκος δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να κολυμπάει και να κοιτάζει τα κοπάδια των πουλιών, ως που ένα πρωινό διαπίστωσε πως οι πάσσαλοι που κρατούσαν την καλύβα του είχαν σαπίσει. Ανηφόρισε με τη βάρκα το ποτάμι και άρχισε τη δουλειά. Έκοψε παπύρια, κορμούς και ρεμπάκια και ματά επισκεύασε την καλύβα. Οι τέκνες που του μαθε ο πατέρας του με τόση φροντίδα του δίναν σιγουριά. Μπάλωσε τις βάρδιες για τα χέλια, συμπλήρωσε τα παλούκια που θα την κράταγαν και τράβηξε τη βάρκα στη στεριά.

Σε μια βδομάδα την έξισε, τη μερεμέποσε και ξεκίνησε το ψάρεμα. Ο Γλαύκος μέρα σε λίγους μήνες έγινε άντρας.

Οι ψαρότοποι που δεν είχαν γι' αυτόν μυστικά του γέμιζαν τη βάρκα με εκλεκτά και άφθονα ψάρια. Τα χέλια που είχαν και καλή την πούλαγε στους Ιταλούς χωρίς την παρέμβαση των ντόπιων εμπόρων. Κι ένα χειμωνιάπικο βράδυ που έλεγες πως ο ουρανός θα κατέβαινε στη γης το ποτάμι ξεχείλισε. Τόνοι νερού και λάσπης κατέβαιναν απειλητικά. Ο ουρανός σκίζονταν από τις αστραπές. Ο Γλαύκος που περίμενε εκείνη τη χελοβραδυά στέκονταν με το αδιάβροχο ανάμεσα στις βάρδιες και περίμενε. Πιο βαθιά ο Μπέμπης έκανε περιπολίες προσέχοντας το φίλο του. Όλη τη νύχτα ο Γλαύκος άδειαζε τους βαλκούς που ήταν ξέχειλοι χέλια μέσα στη βάρκα και ύστερα με

την απόκη τα έριχνε στις κλούβες. Το κατέβασμα από το ποτάμι γινόταν ολοένα και πιο ορμητικό. Στο μεταξύ ένα ύπουλο κουφό κύμα που πρέπει να ρχονταν από μακριά άρχισε να δυσκολεύει τις μετακινήσεις ανάμεσα στις βάρδιες. Παρ' όλα αυτά και με εξαντλημένες τις πολλές δυνάμεις του συνέχισε γιατί τα χέλια στριμόχνωνταν μέσ' τους βολκούς και αν τα άφηνε θα έσκαγαν. Ο Γλαύκος ήταν ιδρωμένος απ' την προσπάθεια και σταμάτησε να πάρει ανάσα διαν είδε μέσ' απ' το σκοτάδι να ξεπροβάλλει ένας τεράστιος δύκος που έρχονταν πάνω του. Ακριβώς πίσω του ήταν η κλούβα με τα χέλια. Αν έπεφτε ο δύκος αυτός πάνω της θα τη διέλυε. Χωρίς να κάσει χρόνο πήρε μια κουλούρα σκοινί κι έπεσε στη θάλασσα. Στο κορμί του, κτυπούσαν όλα αυτά που παράσερνε το ποτάμι, αλλά αυτός συνέχισε να κολυμπά στα παγωμένα νερά. Επιτέλους έφτασε στον απειλητικό δύκο που ήταν ένα τεράστιο ξεριζωμένο δέντρο με τις ρίζες ακέριες σα πλοκάμια κταποδιού. Ανέβηκε πάνω σ' αυτόν και έδεσε το σκοινί στον κορμό του.

Ξανάπεσε στη θάλασσα και κολυμπώντας έφτασε στην ακτή απ' όπου τέντωσε το σκοινί και το πέρασε δυο γύρες στο πρώτο βράχο που βρήκε μπροστά του. Το σκοινί έτριξε αλλά κράτησε το τεράστιο ξεριζωμένο δέντρο που το έσπρωκνε το φουσκωμένο ποτάμι.

Με το σκληρό αγώνα εκείνης της νύχτας ο Γλαύκος έβγαλε το καινούριο καΐκι που του 'δωσε το δνομα του πατέρα του. Με το καινούργιο καΐκι γεμάτο δίκτυα για όλα τα ψαρέματα ο Γλαύκος έγινε ο πρώτος ψαράς στην περιοχή και από κοντά του είχε πάντα το Μπέμπη να ξεφυσά χαρούμενα και να πετάγεται πάτε στην πλώρη και πότε στην πρύμνη του «Ξιφιού».

Ο Γλαύκος έγινε ένα ακούραστο παλικάρι και η πλώρη λογαριάζονταν στη θάλασσα. Αυτό δύναται έγινε αυτία να προκαλέσει το φθόνο στους άλλους ψαράδες που διέδιδαν πως ο Μπέμπης κυνηγούσε τα ψάρια και τα οδηγούσε στα δίκτυα του Γλαύκου. Πως ο Μπέμπης κατάστρεψε τα δικά τους για αυτό εκείνοι γύριζαν αδειανοί και ο Γλαύκος με γεμάτες τις κασέλες ψάρια. Έλεγχαν τόσα πολλά εκείνο τον καιρό που δεν ξεχώριζες την αλήθεια απ' το ψέμα. Πάντως η αλήθεια ήταν πως διαν πήγαινε για ψάρεμα ο Γλαύκος γύριζε πάντα με το καΐκι του γεμάτο ψάρια.

Το πρωινό που έγινε το κακό είχαν γυρίσει με συναγρίδες, λιθρίνια και μπαρμπούνια τα φόρτωσε ο Γλαύκος και κατέβηκε στην πόλη να τα πουλήσει. Δυο ψα-

ράδες που αργότερα μαθεύτηκε ποιοί ήταν, γιατί ανηψιέ τίποτα δεν μένει κρυφό, έσπισαν καρτέρι στα λημέρια του Γλαύκου και διαν εμφανίστηκε ο Μπέμπης τον πυροβόλησαν δυο φορές στο κεφάλι.

Ο Μπέμπης που ήταν απονήρευτος και συνήθως περίμενε την επιστροφή του Γλαύκου κοντά στην καλύβα, διαν δέκτηκε τις μπαταριές από τις καραμπίνες των φαράδων κεραυνοβολήθηκε. Με το αίμα του να χρωματίζει τη θάλασσα και τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν, ο Μπέμπης πήρε βουτά και απομακρύνθηκε από τους διώχτες του. Κάθισε δύσσο τον κρατούσε η αναπνοή του και διαν κατάλαβε πως δεν άντεχε περισσότερο τράβηξε προς την καλύβα. Ο Γλαύκος τον βρήκε μισολιπόθυμο σε μια λίμνη κατακόκκινη, με τα μάτια θολά. Τον φώναξε, προσπάθησε να τον κουνήσει μα το δελφίνι μόνο σπαρταρούσε κι έβγαζε μικρούς διακεκομμένους λυγμούς.

Άμα μπεί στον άνθρωπο το σαράκι που το λένε φθόνο γίνεται ένα τίποτα, ένας φονιάς γίνεται ο άνθρωπος ανηψιέ, είπε ο γέρο Τραμουντάνας γεμάτος απογοήτευσην.

- Έλα ρε μπάρμπα, πες τι έγινε παρακάτω, του είπα κι αυτός κάιδευε το μουστάκι του στοχαστικά.

- Τότε ήταν που πούλησε τον «Ξεφίό», όλα του τα δίκτυα και τα σύνεργα και τα ξόδεψε όλα στο υδροπλάνο που πήρε το Μπέμπη και στο ινσπιτόντο που πλήρωσε τους πιο ξακουστούς γιατρούς της Ευρώπης για να του κάνουν την επέμβαση. Γιατί ήταν πράγμα δύσκολο να του αφαιρέσουν τη σφαίρα που είχε σφηνωθεί ανάμεσα στα μάτια και που ευτυχώς δεν του είχε πειράξει τον εγκέφαλο. Πέρασε ένας μήνας και ο Γλαύκος ήταν μέρα νύχτα στο ενυδρείο που είκαν βάλει το Μπέμπη οι γιατροί για να τον παρακολουθούν. Σ' αυτό το μήνα πόσες φορές δεν έκλαψε ο Γλαύκος διαν έβλεπε τον Μπέμπη να κάνει την ισορροπία του να τουμπάρει με την κοιλιά πρός τα πάνω, έτοιμος να φύγει από τη ζωή. Και πόσες φορές δεν έπεσε μέσο στο ενυδρείο με τα ρούχα να τον αγκαλιάζει και να τον παρακαλεί να ζήσει ... και πόσες φορές δεν ξενύχτησε μπρός στη γυάλα να του ψιθυρίζει:

- Κουράγιο Μπέμπη, κουράγιο μωρό μου ...

Καταχρεώθηκε ο Γλαύκος, πούλησε και κάνα δυο κιτηματάκια που είχε από τη μάνα του πάνω στα υψώματα και με το πείσμα του τα κατάφερε.

Το υδροπλάνο που έφερε το Μπέμπη και το Γλαύκο

προσθαλασσώθηκε στο Μάζωμα κοντά στην καλύβα. Έριξαν το Μπέμπη στη θάλασσα, βούτηξε κι ο Γλαύκος και μαζί κολύμπησαν σ' όλο τον κόλπο κι από πάνω τους τα αγριόπαπια οι πελεκάνοι και οι νερόκοτες φερούγαγαν όπως στα παραμύθια.

Ο γέρο Τραμουντάνας μου φάνηκε πως συγκινήθηκε στην ανάμνηση αυτών που μου εξιστορούσε γιατί κόμπιασε και έψαχνε στα τυφλά να βρεί μέσ' την κασέλα τη μπουκάλα με το νερό.

- Γιατί δε μου λες, Μπάρμπα, τη απογίνηκε ο Γλαύκος, τον ρώτησα.

Αποτέλειωσε το νερό του ο Τραμουντάνας κι' έβγαλε ένα στεναγμό.

- Δε θα ξαναγίνει, ανηψιέ, τέτοια αγάπη, λες κι είχαν γίνει ένα, δελφίνι κι άνθρωπο δε χώριζες. Κοίταξε για λίγο το δρόμο που χάραξε το φεγγάρι στο πέλαγος και μετά συνέχισε.

Δεν πέρασε πολύς καιρός κι' ο Γλαύκος στήθηκε ξανά στα πόδια του. Πήρε καινούργιο καΐκι και ξανοίκηκε σε νέα πέλαγα.

Σ' ένα τέτοιο ταξίδι εκεί που σπάωνε ο Γλαύκος το παραγάδι ένοιωσε τη «μάνα» να τραβιέται από κάπι πολύ δυνατό. Κοίταξε το Μπέμπη που σαλιάριζε σα κάπι να θελεί να του πεί και στέκονταν στην πλάρη αναποφάσιστος. Κάποια σπύμη που λασκάρισε το παραγάδι πήρε το μεγάλο δοχείο και το 'δεσε στη «μάνα» του παραγαδιού. Το δοχείο αυτό που ήταν μεγάλο σε όγκο και ισχυρό σε αντοχή το είχε για τις περιπώσεις που θα συναντούσε πολύ μεγάλα και δυνατά ψάρια.

Ο Γλαύκος είδε μετά από λίγο κατάπληκτος το δοχείο να βυθίζεται κα κατόπιν από την πίεση να εκσφενδονίζεται σα μπάλα στον αέρα.

Υπέθεσε πως θα ήταν κανένας μεγάλος ορκινάς που από σπύμη σε σπύμη θα σπάωνε «μούρη».

Το δοχείο δύμας απομακρύνονταν με ταχύτητα κι έβαλε μπροστά τη μπχανή να το ακολουθήσει. Ο Μπέμπης που σ' όλο αυτό το διάστημα συμπεριφέρονταν περίεργα, σπκώθηκε κάποια σπύμη στην πλάρη και κοίταξε το Γλαύκο.

- Μνη ανησυχείς Μπέμπη, θα σπκώσει μούρη και τότε το 'χασε το παιχνίδι, θα γεμίσει αέρα.

Οι ώρες δύμας περνούσαν και το ψάρι δεν σπκώθηκε ούτε μια φορά στην επιφάνεια. Ο Γλαύκος με την πείρα που είχε ήταν βέβαιος πως το ψάρι έπρεπε να είχε εξαντληθεί, δύσι μεγάλο και αν ήταν. Πραγματικά το δο-

χείο είχε κόψει ταχύπτα και πλεύρισε το σκάφος. Χωρίς να συναντήσει αντίσταση το έπιασε και το τράβηξε πάνω.

Καλού κακού πήρε το σχοινί της «μάνας» για να το δέσει στο κατάρπ. Τότε το σκάφος σείστηκε, όπως να το πιάναν δέκα νοματαίοι χειροδύναμοι και να προσπαθούσαν να το βουλιάξουν. Τα σχοινιά μπερδεύτηκαν στα πόδια του και τον τράβηξαν σα παικνίδι πάνω στην ανέμη.

Χτυπημένος στο στήθος προσπάθησε να παστεί στην αυτιά της ανέμης.

Δεν τα κατάφερε και πριν τον παρασύρει στο βυθό, όπου και τον αποτέλειωσε, φώναξε.

- Μπέμπη, μ' έφαγε η λάμια.

Και πράγματι ήταν μια λάμια, ένας βρωμοκαρχαρίας που βρέθηκε νεκρός κοντά στο Γλαύκο και τότε είπανε πως τη λάμια την έφερε στην ακτή ο Μπέμπης και την κρατούσε σε είκοσι εκατοστά νερό ώσπου έσκασε.

Αυτά κυκλοφόρησαν από στόμα σε στόμα και δεν ξέρω πόσο είναι αληθινά ...

Πάντως ο Μπέμπης δεν θέλει να πιστέψει πως έχαισε το Γλαύκο γι' αυτό σηκώνεται στης πλώρες και ψάχνει ...